

1. גב' [REDACTED]
2. גב' [REDACTED]
3. עמותת "גישה - מרכז לשמירה על הזכות לנוע"

ע"י ב"כ עוה"ד מיכל לופט ו/או אסנת כהן-ליפשיץ ו/או מורן גור ו/או מוריה פרידמן-שריר מעמותת "גישה - מרכז לשמירה על הזכות לנוע" רחוב הרכבת 42 תל אביב
טלפון: 03-6244120, פקס: 03-6244130

העותרות

- נגד -

1. מתאם פעולות הממשלה בשטחים
2. מינהלת התיאום והקישור (עזה)

ע"י ב"כ עו"ד סיגל אבנון ממחלקת הבג"צים, פרקליטות המדינה רח' צלאח א-דין 31, ירושלים
טלפון: 02-6466590, פקס: 02-6467011

המשיבים

בקשה לפסיקת הוצאות

בהתאם להחלטת כב' השופט דנציגר מיום 19.12.2017 מתכבדות העותרות להגיש בקשה לפסיקת הוצאות, וזאת מן הטעמים הבאים:

1. העתירה שבכותרת הוגשה ביום 7.12.2017 בגין **העדר מענה ממושך** מצד המשיבים לבקשת העותרות 1-2 (להלן: "העותרות") לצאת מרצועת עזה לביקור קרובות משפחה חולות בגדה המערבית. **רק לאחר הגשת העתירה, ביום 13.12.2017, מסרו המשיבים את החלטתם לאשר את הבקשות.** משום שרק בזכות העתירה ועקב הגשתה, הואילו המשיבים למסור את החלטותיהם ולתת מענה לבקשות העותרות, מוצדק לפסוק לטובתן הוצאות משפט.

2. פסיקת הוצאות תהא במיוחד מוצדקת נוכח העובדה שהסחבת והעדר המענה בקרב המשיבים, שבאה לידי ביטוי בעתירה דנן, הפכו למגמה מדאיגה ולנורמה חדשה בטיפול בבקשות של תושבי עזה. התנהלות זו גורמת להגשת עתירות רבות ולהכבדה מיותרת על בתי המשפט ועל הצדדים (השווה: בג"ץ 2935/17 **כאטר אשרף נ' שר הפנים** (פורסם בנבו, 25.4.2017); עת"מ (י-ם) 26933-02-17 **אדם טבע ודין נ' המשרד להגנת הסביבה** (פורסם בנבו, 16.11.2017)).

3. יודגש כי העותרות עומדות בקריטריונים שנקבעו בפסיקה לפסיקת הוצאות, כדלהלן: האם היה צידוק בהגשת העתירה; האם העותר מיצה את ההליכים מול הרשות עובר להגשת העתירה; האם לא היה שיהוי בהגשת העתירה; והאם עצם הגשת העתירה היא שהניעה את המשיב להעניק את הסעד המבוקש (בג"ץ 842/93 **נסאסרה נ' שר הבינוי והשיכון ואח'**, פ"ד מח(4) 217, 219 (1994)). להלן פירוט הדברים:

א. היה צידוק בהגשת העתירה:

4. העותרת 1 הגישה בקשה לצאת לביקור אחותה החולה בסרטן השד במצב מתקדם, ואשר מתגוררת בגדה המערבית, ביום 26.9.2017. הבקשה לא נענתה כלל. כעבור חודשיים וחצי, ביום 6.12.2017, ולאחר פנייה של העותרת 3 למשיבים, מסרו המשיבים בכתב כי הבקשה הועברה אליהם והיא עודנה בטיפול. העותרת 2 הגישה בקשה לצאת לביקור אימה הקשישה בת ה-105, אשר עברה לאחרונה שבץ מוחי וסובלת ממחלת כלי דם קטנים במוח שבגינם אושפזה. הבקשה הוגשה ביום 22.10.2017 ומאז המשיבים לא השיבו לה. מכאן, שהבקשות הוגשו **זמן רב מראש** בטרם הוגשה העתירה.

5. על אף העובדה שהגשת הבקשות במועדים אלו אמורה הייתה להספיק די והותר לשם טיפול וקבלת החלטה מטעם המשיבים, הם לא מסרו את החלטתם. בטרם ינקטו במוצא האחרון של הגשת עתירה, המשיכו העותרות לנסות ולקבל את המענה המיוחל באמצעות פנייה בכתב למשיבים: ביום 16.11.2017 שלחה העותרת 3 מכתב למשיבים בעניין העותרת 1 (נספח ע/4 לעתירה). המכתב לא נענה. כאמור, ביום 6.12.2017, יום לפני הגשת העתירה, פנתה העותרת 3 למשיבים על מנת לברר אם ישנה החלטה שתייתר את הגשת העתירה. בתשובה המת"ק אישר שהבקשה נמצאת על שולחנו אך שטרם הסתיים הטיפול בה (נספח ע/5 לעתירה).

6. בדומה, ביום 16.11.2017 שלחה העותרת 3 מכתב למשיבים בעניין העותרת 2 (נספח ע/9 לעתירה). המכתב לא נענה. גם כאן, ביום 6.12.2017 נעשתה פנייה טלפונית למת"ק על מנת לברר אם ישנה החלטה בבקשה. המת"ק לא השיב לפנייה.

7. משלא התקבלה תשובת המשיבים, ונוכח העובדה שמדובר בבקשות לביקור חולה, קרי בבקשות בעלות אופי הומניטארי, לא נותרה בידי העותרות ברירה אלא להגיש עתירה לבית המשפט הנכבד. זאת, על מנת להניע את המשיבים לטפל בבקשות, לקבל בהן החלטה סופית ולמסור את ההחלטה, **כפי שאכן קרה**. לאור האמור, ברי כי היה צידוק בהגשת העתירה.

ב. נעשה מיצוי הליכים בטרם הגשת העתירה:

8. העותרות הקפידו לבצע מיצוי הליכים כנדרש. כאמור לעיל, בטרם הגישו את העתירה הן שלחו מכתבים למשיבים באמצעות באי-כוחם מעמותת "גישה" (העותרת 3). המכתב בעניינה של העותרת 2 לא נענה כלל, בעוד שהמכתב בעניינה של העותרת 1 נענה בתשובת "ביניים" בלבד, וגם זאת לאחר חודשיים וחצי. יתרה מכך, יום לפני הגשת העתירה העותרות ערכו פנייה נוספת למשיבים בניסיון ליתר הגשת עתירה בגין העדר המענה. לפיכך, נערך מיצוי הליכים מעל ומעבר בטרם הוגשה העתירה.

ג. לא היה שיהוי בהגשת העתירה:

9. העותרות הגישו את העתירה בחלוף כחודשיים-חודשיים וחצי ממועד הגשת הבקשות למשיבים וכשלושה שבועות משליחת מכתבי המיצוי בעניינן על ידי העותרת 3. לפיכך, לא היה שום שיהוי בהגשת העתירה.

ד. עצם הגשת העתירה היא שהניעה את המשיבים להעניק לעותרות את הסעד המבוקש:

10. לא יכול להיות ספק בכך שעצם הגשת העתירה היא שהניעה את המשיבים להעניק לעותרות את הסעד המבוקש, שכן עד ליום **7.12.2017** בו הוגשה, הם לא מסרו החלטתם ורק השיבו שהבקשות עדיין בטיפול, ואילו ביום **13.12.2017** הם הודיעו שהבקשות **מאושרות**. העובדה שהתשובה הגיעה ימים ספורים לאחר הגשת העתירה מעידה כי **רק בזכות הגשת העתירה ניאותו המשיבים "לשלוף" את הבקשות האמורות מערימת הבקשות הממתינות לטיפול ולאישור, ולמסור מענה בהן כנדרש**. כלומר, רק הגשת עתירה הניעה את המשיבים לבצע את המוטל עליהם ולמסור תשובה לבקשה. די בכך על מנת להצדיק פסיקת הוצאות.

11. יודגש כי המשיבים לא הסבירו, לא לבית המשפט הנכבד ולא לבאת-כוח העותרות, מה הצדיק את העיכוב הרב כל-כך במתן המענה לבקשות, ולא נתנו שום נימוק להתנהלותם. נימוק זה במיוחד היה נדרש מקום בו מדובר בבקשות בעלות אופי הומניטארי, לביקור קרוב משפחה חולה, שעל פי נהלי המשיבים והצהרותיהם אמורות להיות מטופלות בסד זמנים מהיר מהרגיל. במקום זאת, באת-כוח המשיבים פשוט הודיעה לבאת-כוח העותרים, בעל-פה וללא שום הסבר, כי הבקשות כעת מאושרות.

12. העותרות סבורות כי קביעתן של בית המשפט הנכבד כי בעתירה יתקיים דיון בהקדם האפשרי, וקביעת הדיון ליום **31.12.2017** (שלאחר מכן הוקדם ל-**25.12.2017**), תרמה ללא ספק לקבלת המענה המהיר מצד המשיבים. כמובן, **שיש להצר על כך שהמשיבים מוסרים את החלטותיהם רק לאחר שהתושבים מגישים עתירות לבית המשפט הנכבד, ולאחר שבית המשפט קובע בהן דיון**. עתירות אלו מטילות הוצאות נכבדות לא רק על התושבים הפלסטינים ועל באי-כוחם אלא גם כמובן על הפרקליטות ובית המשפט הנכבד, שנאלץ לפנות את יומנו בלוחות זמנים קצרים ודחוקים. עתירות אלו יכלו להיחסך בקלות לו המשיבים היו עונים לפניית התושבים בזמן סביר ותוך עמידה בחובותיהם. יפים לעניין זה דבריה של כב' השופטת ד"ר אגמון-גונן בעת"מ (ת"א) **27605-01-11 גישה נ' מתפ"ש** (פורסם בנבו, **19.5.2013**):

"כאשר היה בידי הרשות המנהלית לתת לעותר את הסעד המבוקש בלא שתוגש עתירה לשם כך, אין סיבה כי העותר יהיה זה שיישא בהוצאות העתירה. במצב זה, הרשות היא זו שגרמה להוצאות בהן נשא העותר. צודק והוגן יהיה, כי היא זו שגם תישא בהן, אף שההליך הסתיים במחיקה ולא בפסק דין נגד הרשות."

13. יצוין כי אף לאחר מסירת ההחלטה לאשר את בקשת העותרות, נדרשו העותרות להמשיך התנהלות מול המשיבים, שהובילה להקצאת משאבים מצידן. זאת, שכן בתחילה נמסר מפי באת-כוח המשיבים, בעל-פה, כי ההיתרים שיונפקו לעותרות לביקור בגדה המערבית יהיו בני שבוע ימים, מיום **14.12.2017** ועד ה-**21.12.2017**. באת-כוח העותרות הודיעה לעותרות על האישור ועל טווח ההיתר, ואלו נערכו לצאת ביום **14.12.2017**, על כל המשתמע מכך. ואולם, ביום **14.12.2017** הודיעה מדינת ישראל על סגירת מעבר ארז לתנועת אנשים עקב ירי רקטות לשטחה, מה שמנע את יציאתן באותו היום. לפיכך, רק ביום שני ה-**18.12.2017** יצאו העותרות דרך מעבר ארז לגדה המערבית.

14. עם הגעתן למעבר ארז, התברר לעותרות כי בהיתר הביקור שלהן רשמו המשיבים שהוא בתוקף עד ה-24.12.2017, קרי מיום שני עד יום ראשון לאחר מכן, ולא שבוע ימים מלא כפי שנמסר בתחילה. לאחר שיג ושיח עם ב"כ המשיבים, סירבו המשיבים להאריך לעותרות את השהייה בגדה למשך יום נוסף (על אף שנמסר להם שהעותרות לא ראו את קרובות משפחתן מזה שנים רבות).

15. לסיכום עניין זה, ברי כי עצם הגשת העתירה היא שהניעה את המשיבים להעניק לעותרות את הסעד המבוקש בעתירה- להשיב לבקשותיהם לצאת מרצועת עזה לביקורי חולה. לולא העתירה, ספק מתי, אם בכלל, היו המשיבים עונים לבקשות העותרות. אף אם המענה היה ניתן בשלב כלשהו, אין ספק כי העתירה החישה את הטיפול בבקשות וקידמה את מסירת המענה בהן (ר' בג"ץ 4573/15 שטבון נ' השר לענייני דתות (פורסם בנבו, 14.9.2016); בג"ץ 100/16 מטיושקו נ' שר הפנים (פורסם בנבו, 22.2.2017)). מכל מקום, אי מתן מענה במשך שלושה חודשים אינו זמן סביר ואינו יכול להיחשב "טיפול סדיר" בבקשה המופנית לרשות (ר' בג"ץ 3530/09 חיימוביץ נ' הרשות המוסמכת לפי רדיפות הנאצים (פורסם בנבו, 25.10.2009)).

פסיקת הוצאות עקב מגמה של העדר מענה

16. העתירה שבכותרת אינה העתירה הראשונה המוגשת לבית המשפט הנכבד בגין העדר מענה בקרב המשיבים לבקשות יציאה של תושבי עזה. למרבה הצער, היא גם אינה העתירה האחרונה שתוגש בנושא, שכן הטיפול האטי והעדר המענה במת"ק חודשים על גבי חודשים נמשכים ללא שינוי נראה לעין. זמני הטיפול שתוארו לעיל חורגים ממה שנקבע בחקיקה ובפסיקה כזמן סביר למענה לפניות, וכך עשרות אלפי בקשות נותרות ללא מענה (ר' הנתונים שהציגו המשיבים בתשובה לבקשת חופש מידע, צורפה לעתירה בנספח ע/14).

17. בתי המשפט העבירו ביקורת כנגד המגמה של העדר מענה מצד המשיבים, המובילה להגשת עתירות רבות ולהכבדה על בתי המשפט והצדדים. כבר באפריל 2017 ייחד כב' השופט ביתן בבית המשפט המחוזי בבאר-שבע דיון בנושא ולאחר שמיעת הצדדים קבע כי:

"חובת המת"ק, ככל גוף מנהלי אחר, להשיב לפניות אליו בתוך זמן סביר, ברורה מאליה. התשובה כמובן יכולה להיות בעלת תכנים מגוונים, אך עצם התשובה הוא חובה. מצב בו פניה נותרת ללא תשובה כאשר ברקע ישנו אירוע מוגדר בזמן, קולעת את הפונה למצב של אי וודאות ומאלצת אותו, כמו במקרה זה, לפנות לבית המשפט." (עת"מ 40140-03-17 עזיז ואח' נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 30.4.2017)).

18. באותו עניין פסק כב' בית המשפט הוצאות בסך 2,000 ₪ בגין הצורך בהגשת העתירה.

19. חודש לפני כן פסקה כב' השופטת רז-לוי בבית המשפט המחוזי בבאר-שבע 3,500 ₪ הוצאות, בעתירת העדר מענה שהגישו תושבי עזה כנגד המשיבים. בהחלטתה כתבה:

"הגשת העתירה הייתה מוצדקת במובנים רבים, ומכאן שיש מקום לפסיקת הוצאות... קיים קושי לקבל את האמור בתגובת המשיבה כי לא הייתה הצדקה בהגשת העתירה, שכן במועד הגשת העתירה לא הייתה כל החלטה בבקשת העותרת,

למרות פניות שנעשו. " (עת"מ 17515-02-17 מאדי נ' שר הביטחון ואח' פס' 7 (לא פורסם, 12.3.2017)).

20. בית המשפט הנכבד השמיע גם הוא ביקורת כנגד התופעה של העדר מענה לפניות תושבי עזה. בעניין גודה לעיל קבע כב' השופט סולברג :

"מתגובת המשיבים ניכר העומס הרב המוטל על כתפיהם, ואולם אין הוא מצדיק להתעלם מבקשות חוזרות ונשנות של העותר" (עניין גודה לעיל, פורסם באר"ש, 15.6.2017).

21. אך לאחרונה אמר כב' השופט קרא במהלך דיון בעתירת העדר מענה של תושב עזה :

"האם נראה סביר כי חודשיים פחות שבוע למתן תשובה, זה זמן סביר למתן תשובה מטעם הרשות? בהינתן העובדה שידעו כי היה צריך לצאת מן הרצועה בתאריך מסוים." (בג"ץ 7767/17 עומר שוא נ' שר הביטחון, דיון מיום 10.10.2017, עמ' 2, שורות 8-9 לפרוטוקול. הדגשה שלי, מ.ל.)

22. בהתאם, פסק בית המשפט הנכבד הוצאות כנגד המשיבים בעתירות שהוגשו בגין העדר מענה לבקשות של תושבי עזה. כך היה למשל בבג"ץ 8325/17 נור מוראד ואח' נ' שר הביטחון (פורסם בנבו, 19.11.2017), שם נפסקו הוצאות בסך 1,500 ₪ ובבג"ץ 8736/17 הודא דאוד ואח' נ' שר הביטחון (פורסם בנבו, 30.11.2017) שם נפסקו הוצאות בסך 3,000 ₪.

23. פסיקות אלו מתיישבות עם ההלכה הפסוקה לפיה עותרות זכאים להוצאות מקום בו העתירה שהגישו היא שהובילה לקבלת המענה מהרשות המינהלית (ר' למשל, בג"ץ 9513/11 גשאש נ' המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית (פורסם באר"ש, 14.5.2012); עת"מ 63291-12-12 וחידי נ' שר הפנים (לא פורסם, 4.6.2013); עת"מ 55909-12-12 דבאס ואח' נ' שר הפנים (לא פורסם, 10.11.2013); עניין מטיושקו לעיל).

24. פסיקות הוצאות במיוחד מוצדקת כאשר הגשת העתירות נובעת ממגמה חוזרת של העדר מענה בקרב הרשות. זאת, לנוכח ההכבדה המיותרת על הצדדים ועל בתי המשפט. כך למשל נקבע בבג"ץ 7715/15 עבידיה ואח' נ' שר הפנים ואח' (פורסם בנבו, 8.3.2017), לגבי התנהלות הוועדה ההומניטארית במשרד הפנים :

"המשיבים לא נתנו כל הסבר או צידוק לעיכוב שחל בטיפול בבקשתה של העותרת, ומהעתירה עולה כי למרבה הצער אין מדובר במקרה יחיד וכי משך הטיפול בחלק ניכר מהבקשות המופנות לוועדה ההומניטרית חורג ממסגרת הזמנים שנקבעה בחוק. עוד עולה מהעתירה כי אין מדובר בתופעה חדשה וכי עוד בשנת 2010 דרשו חברי ועדת הפנים של הכנסת לתגבר את כוח האדם בוועדה ההומניטרית וליתן מענה לבקשות המופנות אליה בתוך מסגרת הזמנים שנקבעה בחוק... אכן, מהחומר שצורף לעתירה עולה שהליקויים בעבודת הוועדה נובעים מעומס העבודה הרב המוטל על חבריה. ואולם, ברור כי אין בעובדה זו כדי להצדיק חריגה שיטתית ממסגרת הזמנים שנקבעה" (פס' 4. הדגשה שלי, מ.ל.).

באותו עניין פסק בית המשפט הנכבד 10,000 ₪ הוצאות, בקבעו :

"לא ניתן להתעלם מכך שהעיקובים בעבודת הוועדה ההומניטרית מאלצים רבים מהפונים אליה להגיש עתירות דוגמת העתירה דן אשר ניתן היה ליתרן." (פס' 5).

25. בעניין **אדם טבע ודין** לעיל פסק נשיא בית המשפט המחוזי בירושלים 7,500 ש' הוצאות לטובת העותרת, תוך שהוא מתחשב בעובדה כי עתירות רבות מוגשות נגד המשרד להגנת הסביבה בשל אי מתן מענה לבקשות חופש מידע. וכך קבע (פס' 8):

"המשיבים אינם חולקים על חובתם החוקית למסור את המידע ועל כך שרק בעקבות הגשת העתירה הואילו להעביר את החומרים, ואינם מספקים כל סיבה סבירה להתעלמותם מבקשות העותרת. טענתם שהעתירה נמחקה בשלבים מוקדמים אינה יכולה לסייע לפסיקת סכום נמוך במקרה דנן, שכן העתירה לא הייתה צריכה להיות מוגשת מלכתחילה, והוגשה אך ורק בשל התנהלות קלוקלת של המשיבים. **מעבר למאמצים שנדרשו מהעותרת כדי לקבל את המגיע לה על פי החוק, הכביד הדבר על מערכת בתי המשפט, העמוסה ממילא. משכך, בעתיד יכול ויהיה מקום לשקול פסיקת הוצאות גם לטובת אוצר המדינה.**" (הדגשה שלי, מ.ל.).

26. כך פסק בית המשפט הנכבד גם בעניין הסחבת בטיפול בפניות בלשכת האוכלוסין במזרח ירושלים. בעניין **אשרף** לעיל, פסק בית המשפט הנכבד 3,000 ש' הוצאות וקבע:

"אין זו פעם ראשונה בה מגיעות לפתחו של בית משפט זה עתירות מסוגה של העתירה שבפנינו, המלינות על הזמן הרב שנדרש עד לקבלת החלטה על-ידי המשיבה 2...אני נכון להניח כי עובדי המשיבה 2 אכן כורעים תחת עומס הפניות, וכי בחינת "מרכז חיים" אורכת זמן. אך **האם חלף תגבור מספר העובדים במשיבה 2, "זול"** יותר מבחינת הרשויות כי תוגש עתירה והפרקליטות ובית משפט זה יידרשו לה, על הזמן והמשאבים הכרוכים בכך? תמהני. זאת, שלא להזכיר את המחיר האמיתי של הסחבת והתארכות הטיפול, בו נושאים העותר ודומיו." (פס' 3. הדגשה שלי, מ.ל. ר' גם בג"ץ 3920/17 נופל נ' שר הפנים (פורסם בנבו, 27.7.2017) שם נפסקו 4,000 ש"ח הוצאות בגין העדר המענה ובג"ץ 3918/17 מנייר נ' שר הפנים (פורסם בנבו, 06.07.2017), שם נפסקו 3,000 ש' הוצאות.

27. כך בעניין רשויות מינהל שונות וכך ביחס למשיבים דכאן, מתפ"ש ומת"ק עזה. למרבה הצער, הסחבת הפושעת במת"ק עזה במתן מענה לבקשות יציאה של תושבי עזה הפכה כבר לנורמה, והובילה לפגיעה בזכויותיהם של מאות אם לא אלפי תושבים. רק **מתי מעט מתוכם, שזכו לקבל ייצוג משפטי, הצליחו באמצעות הגשת עתירות לקבל מענה לבקשותיהם. הגיעה העת לשים קץ לתופעה שלילית זו, בראש ובראשונה באמצעות הבאת המשיבים לטיפול שורשי ומערכתית בבעיה, וכמו כן באמצעות השתתפות הוצאות על עצם הצורך בהגשת עתירות, בבחינת יצירת "תמריץ שלילי" להמשך הסחבת במת"ק.**

שיעור ההוצאות

28. לפי בג"ץ **נסאסרה** לעיל, שיעור ההוצאות ייקבע בהתחשב בשלב שבו הסתיים הטיפול בעתירה, בהיקף המשאבים השיפוטיים שהושקעו בבירורה וכן בהתחשב במשאבים שנדרש

העותר להשקיע במסגרת התנהלותו מול הרשות ובעבודה שהשקיע בהכנות העתירה (שם, בעמ' 219-220).

29. במקרה דנן, הטיפול בעתירה הסתיים בשלב מוקדם יחסית, לאור העובדה שכב' בית המשפט קבע כי יתקיים בעתירה דיון בהקדם האפשרי. אמנם המשיבים כאמור השיבו לבקשת העותרות תוך **כשבוע** ממועד הגשת העתירה, אך גם במקרים כאלו פסקו בתי המשפט בעבר הוצאות, בשיעורים של כ- 4,000 ₪ (ר' למשל, בג"ץ 525/12 מור נ' המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית (פורסם בנבו, 22.5.2012) שם ניתן מענה ששה ימים לאחר הגשת העתירה; בג"ץ 7832/12 טרבוש נ' המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית (פורסם בנבו, 28.7.2013) שם ניתן מענה כשבועיים לאחר הגשת העתירה; עניין **גשאש** לעיל, שם ניתן מענה כשבועיים לאחר הגשת העתירה).

30. יצוין עוד כי העותרות השקיעו משאבים בהתנהלות מול המשיבים לאחר הגשת העתירה (כפי שפורט לעיל), ובית המשפט הנכבד השקיע גם הוא משאבים שיפוטיים ניכרים לאור העובדה שנדרש לקבוע דיון תוך זמן קצר ולאחר מכן אף להקדימו, בהעדר מענה מהמשיבים. מעל הכל, העובדה כי מדובר בעתירה אחת מני רבות המוגשת בשל הסחבת במת"ק עזה, מצדיקה השתת הוצאות על הצד הגבוה, ובדומה לשיעורים שנקבעו במקרים דומים אחרים (ר' לעיל).

סיכום:

31. נוכח עמידתם של העותרות בארבעת הקריטריונים שנקבעו בבג"ץ **נסאסרה** לפסיקת הוצאות במקרה של מחיקת עתירה, נוכח השיקולים שנבחנו לעיל לעניין שיעור ההוצאות ובעיקר לנוכח העובדה שהמשיבים מביאים את תושבי עזה להגיש עוד ועוד עתירות רק בשל העדר המענה לפניותיהם, ובכך מכבידים על בתי המשפט ועל הצדדים כולם, מתבקש בית המשפט הנכבד לפסוק להם הוצאות משפט ושכר טרחת עורך דין.


מיכל לופט, עו"ד
ב"כ העותרות

היום, 21.12.2017